

свои-тѣ свѣти мѧченици, да са трудиштѣ въ добра труда, да довършиштѣ таченїе-то на побожность-та и да упазиштѣ истиннѣ-тѣ си вѣрј.

Послѣ длагъ тиѣ молитвѣ, като имѣ дадѣ чѣсть съ таманѣ, дигва дискоса-а на главъ-тѣ си съ дѣвѣ рѹцѣ, и съ цѣло събранїе, съ иконы и съ байраци връща са къмъ новъ-тѣ църква, а свѣщеници-тѣ, като върви, го придержаватѣ; като дойде обноса моши-тѣ около неї, а единъ свѣщенникъ поръси ѹ зидове-тѣ съ водѣ отвѣнѣ, и между тока са пѣшиштѣ първи-тѣ дѣвѣ пѣсни, които са пѣшиштѣ въ олтарь-а, кога са свършава тайна-та на свѣщенство-то:

„Свети мѧченици, кои-то добрѣ страдахте и вѣнчахте са, молете са господѣ, да помилуваша тиѣ дѣши.“

„Слава тебѣ христе боже, на апостоли-тѣ похвало и на мѧченици-тѣ радосте, на кои-то е проповѣданїе-то единосъщна-та троица.“

Като обиколятѣ така около църква-тѣ, дохождатѣ при западны-тѣ врата, гдѣ-то пѣкви-тѣ влѣзватѣ въ църква и иж заключватѣ, а владика-та съ сички-тѣ други остава вънѣ, и като снемѣ отъ главъ-тѣ си дискоса-а съ моши-тѣ гложда го на налоги-тѣ предъ врата-та.

Кое-то сега быва, то спада между най голѣ-мы-тѣ хѣбости въ нашъ-тѣ църква, Както ангeli-тѣ, во време-то на господне-то косхожденїе на небе-то, като го вндѣхъ въ образъ человѣческій, отъ страха извикахъ: кой е тойзи царь на слав-